

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa P. G.
przeciwko Z. H. i H. H.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwani powołali przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to jest występowanie w sprawie istotnego.

Skarżący sformułowali trzy zagadnienia.

Pierwsze wiąże się z kwestionowaniem przez nich ustalenia faktycznego sądu, iż to powód był stroną zawartej umowy pożyczki (pożyczkodawcą) w sytuacji gdy zarówno w toku postępowania jak i w skardze kasacyjnej twierdzą, że pożyczali pieniądze od innej, bliżej nieustalonej osoby a powód był jedynie zleceńbiorcą tej osoby.

Drugie zagadnienie brzmi „czy ustalając stan faktyczny sprawy Sąd może oprzeć się wyłącznie na zapisach podpisanej przez strony umowy, dotyczących m.in. przyjęcia przez jedną ze stron przedmiotu pożyczki w gotówce, w sytuacji gdy strona ta okoliczności tej zaprzecza i wykazała jednocześnie, iż część przedmiotu pożyczki otrzymała w formie przelewów bankowych”.

Trzecie zagadnienie brzmi: „czy wykluczając instytucję nowacji w stosunku do zawartych kolejno po sobie, w równych odstępach czasu, umów pożyczki, Sąd może jednocześnie uznać umowy te za rekonstrukcję pierwotnych zobowiązań pożyczkobiorców, obejmujących aktualne ich zadłużenie uzupełnione m.in. o odsetki, co stanowi w istocie quasi odnowienie, bowiem nakłada na pozwanych nowe zobowiązanie względem powoda”.

Zagadnienia przedstawione przez pozwanych nie mają charakteru zagadnień prawnych. Wszystkie wiążą się z kwestionowaniem ustaleń faktycznych sądów obu instancji co do stron umowy pożyczki i obowiązku pozwanych wykonania zobowiązania w postaci obowiązku zwrotu długu.

Zakaz ustanowiony w art. 398³ § 3 k.p.c. należy odnieść w równym stopniu do zasad konstruowania przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania, podlegających ocenie w ramach przesądu. Podobnie, na tym etapie postępowania Sąd Najwyższy pozostaje związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku, a to zgodnie z treścią art. 398¹³ § 2 k.p.c. Skarżący konstruując zapytania i nadając im pozór zagadnień prawnych uchybili zakazowi z art. 398³ § 3 k.p.c., co wyklucza przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 6 pkt 6 w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

[l.n]